

Hlava XIV

Večer se propadl do noci a tma byla černá, kropenatá hvězdami, jako nějaká nezměrná strakatá šelma. Čas, podobný obrovitému slepému hadu, se vlnil neúprosně vpřed, nesl na sobě mnoho osudů a mnoho jich i drtil pod závity svého nesmírného těla. Nebeské planetarium se zvolna otáčelo, ukazujíc severní oblohu v druhé půli července. Nebylo měsíce, neboť jeho srpeček se objevoval až zcela k ránu na blednoucí obloze. Bezděk vylézal po čtyřech dírou hundaje a táhl za sebou ruksak s baterií a reflektorem. Tobík byl již z hundaje venku, obíhal velitele a radostně vrtěl ocasem. Bezděk se vztyčil a nahodil si ranec. Vykročili modravou tmou, ve které rozplývavě svítily světlejší předměty, kameny a bílé květiny, otvírající za noci kalichy mūrám a lišajům.

Dostihli lesa a kráčeli hbitě podrostem a úvaly. Les byl toho druhu, ve kterém téměř čekáme hejkala. Pes, znamenitě vycvičený, se držel blízko Bezděkových nohou, aniž by bylo nutno ho vést na řetízku. Zapadli do jakési prolákliny, kde se tma zdála huňatá. Bezděk si připravil baterii a reflektor a usedl. Pes vedle.

Vzal z kapsy přeložený list lípy, který si již večer připravil, utrhnuv ho z jednoho ze stromů, stínících krucifix v polích blízko lahvárny. Zanedlouho zaslechl kdesi ve stráni za sebou bekání srnce, podobné spíše štěkotu chraptivého hafana, než nějakému bečení sudokopytníka. Byla tišina, stromy nehučely, takže pravidlo o přistupování ke zvěři proti větru zde nemělo smysl. Bezděk doufal, že kotlina, ve které se skrývali, poněkud zadrží jejich zápach pod zátkou studenějšího vzduchu okolí a nadto, že pronikaje

v podstatě kolmo vzhůru, nenarazí na nozdry srnce ve stráni dole dříve, než už pro něj bude pozdě. Nejvíce ovšem se zde uplatňovala neopatrná nálada říjného živočicha.

Bezděk přiložil lístek k ústům a napodobil pískání říjné srny. Minutu počkal, nemusel se dívat na hodinky, měl odhad času v hlavě, pak znovu zapištěl. Napínaje sluch, zachytil během lístkování praskot podrostu dole ve stráni. Srnec se blížil, ale byl zřejmě zkušený, nepřiskočil hned jako mladý janek, pohyboval se jako voják přískokem, při každém pištění, a mezitím jistil. Bezděk se modlil k čemusi neurčitému, ke svatému Hubertu či snad ke keltskému bohu Cernunovi s jelení hlavou, aby ho srnec nenavětil.

Zase zvedl lupen a zase zalískoval.

Tentokrát to srnec už nevydržel a přiskočil s praskáním podrostu a klapotem kopýtek o kamení. Zarazil se a vyběkl, jak zřejmě teprve teď zachytil zápach člověka a psa, ale to už na něj Bezděk namířil reflektor. Srnec ztrnul, oslněn a jaksi zhypnotisován a oči mu v záři reflektoru zeleně zasvítily. Než se měl čas vzpamatovat a odrazit, vrhl se na něj vlčí pes Tobík jediným skokem a pověsil se mu na krk. Srnec klesl na kolena. Bezděk přiskočil s loveckým tesákem a probodl kořist do komory, neboli normálně česky do srdce. Pak s jistou námahou odehnal psa.

Ihned na to zhasl reflektor a vykročil zpět k lahvárně, aby zajistil transport kořisti. Lov proběhl hbitě a poměrně humánně, i když ne zcela t.zv. právo datně a pravidelně. Srnec, ulovený touto metodou, trpěl však asi méně, nežli špatně postřelený a dohledávaný kus.

Hrabě Švamenberk utrpěl další škodu, ale hořkost v potupeném Bezděkovi doutnala dál.

Asi za hodinu na to, kdyby tam totiž někdo byl, bylo by vidět v úvoze ke hřbitovu průvod strašidel. Čtyři zakuklené postavy, na způsob středověkých katů, či členů ku-klux-klanu, ve špičatých kápích přes obličej, kráčely zvolna, nesouce na ramenou rakev. Jejich kroky odměřeně duněly na šterku. V temnosti bezměsíčné noci byly ovšem zřetelné jen hlavně proti nebi, tam, kde se úvoz stával mělkým pro skalnatou půdu.

Vypadalo to vskutku velmi strašidelně. Duchové konečně dospěli k propadající se hřbitovní brance, a vešli. Zaskřípal klíč v zámku márnice a po chvíli znova. Strašidla se nyní vracela bez rakve a kráčela tiše a slavnostně úvozem zpět k obecní silnici, kde zanikla v polích. Kdyby někdo tuto scénu za bezměsíčné noci viděl, byl by zajisté v nebezpečí náhlé příhody srdeční, nebo alespoň střevní. Ale transport a uložení srdce proběhly bez svědků, neboť ani hrobník, který se náhodou probudil a zaslechl kroky a zámek, se neobtěžoval vstávat, protože byl do věci zasvěcen a dostával pravidelné podmazné, dle vlastního domnění dosti vydatné.

Noc pokročila, ale otáčení nebeské báně nebylo lze více sledovat, neboť obloha se zatáhla. Bylo dusno a tma jako v pytli. Stromy huňatě strašily proti jen poněkud světlejšímu nebi. Zvedal se vítr a šustil loňským listím v dubince na vrchu Cukráku a na hladině mlýnského náhonu tvořil husí kůži, právě tak viditelnou v odraze namodrale kalné oblohy. Uvnitř fary řefavě krvácelo věčné světlo před obrazem Bohorodičky v jakési hale či předsíni pod schody. Budova fary byla rovněž středověká,

jako kostel sv. Jimrama a síň byla goticky klenutá, na sloupcích. Podlaha byla však moderní, černobíle šachově dlážděná. Mimo dosah sloupků měla právě 64 keramických čtverců, neboť jeden z bývalých inkumbentů si dal dolní předsíň tímto způsobem vydláždít a hrál na ní s kaplanem šachy pomocí velikých figurek, které mu vysoustružil místní řezbář. Protože nebylo jiného světla, oči si zvykly a vnímaly předměty dosti dobře v narudlém přísvitu. Před obrazem klečel farář Skovajsa, pouze v košili a v kalhotách a modlil se polohlasně brumlavou latinou. Jeho stín na zdi a na stropě se jevil matný, obrovitý a nazelenalý a zdůrazňoval jeho i v originále obrovský nos, neboť světlo na něj dopadalo ze strany.

Za farářem se s vrzáním otevřely dveře, zlatý pramen světla z nich vyšlehl na podlahu a překonal krvácení věčné lampy.

Farář sebou škubl, ale hlavu neotočil, pouze vztáhl výše sepjaté ruce. Ve dveřích se objevila farářova hospodyně Emilie. Vypadala však podstatně jinak, než cudně staropanenské stvoření, které jsme potkali v první hlavě:

Na sobě měla jakousi černou prosvítavou róbu s prsními bradavkami, po straně rozstřiženou, takže z ní vylézala levá noha v síťované kurví punčoše, nahoře zakončené kulatým podvazkem s výraznou fialovou rosetou a kus bílého, holého stehna. Na nohou měla střevíce s vysokými podpadky. Místo svých normálních, světle hnědých vlasů měla stejně upravené vlasy ohnivě červené, zřejmě paruku, a tvář silně a oplzle zmalovanou. Byla celkově nabílená, asi pudrem, hubu měla nalíčenou do stejného nafialovělého tónu, jako podvazek, černě zdůrazněná obočí (vyholit si je ovšem nemohla), na tváři černou tečku, na očích fialovou maskáru s nazelenale zlatými horními víčky. V ruce držela

cigaretu v dlouhé jantarové špičce a bylo vidět, že nehty má rovněž nazlacené, i když pouze civilně krátké. Na krku, zřejmě aby zakryla postupující zvarhanění, měla pásku jedovatě zelené barvy, obdobného tónu jako byla červeně paruky. Celek, přes jistou křiklavost, působil značně provokativně, snad právě kontrastem s Emilčiným běžným, denním a veřejným jástvem.

„Aloisi“, zakloktala Emilie pohlavním altem, „pojď.“

Farář vzepjal ruce ještě křečovitěji.

Kdyby si byl jist svou morální silou, byl by pokušení klidně čelil. Vysmál by se Emilčině maškaře, jedovatě či snad soucitně, až by se sexuální dusno změnilo v palčivost studu, a pak by ji vykázal z místnosti. Ale v jeho odvrácené křečovitosti byla zřejmá slabost a příslib prohry. Emilie přistoupila blíže, zakloktala holubím smíchem a vyzvala ho znova, tentokrát slovy zcela nahými.

„*Ignoravi et nescivi corpus tuum, mulier*“, křičel zoufale farář hlasem jakoby vepřovým. Ale Emilie se nedala odehnat. Přistoupila přímo ke klečícímu faráři, objala ho kolem krku, kousla ho mírně do ucha a něco mu pošeptala.

Na ta slova Skovajsa strašlivě zařval, zavyl, jakoby zaplakal, vyskočil na nohy a obrátil se k Emilii. Byl asi jenom stejně vysoký jako ona, ale mnohem mohutnější, jako trpasličí pony a koza. Zvedl ji do náruče, a podivně chrochtaje, nesl ji do dveří, kterými předtím vstoupila, někam dovnitř do domu, kde jejich klokotání a chrochtání zaniklo.

Otevřené dveře zlatě zářily do předsíně, která se nyní jevila skoro úplně temná; jen věčné světlo ve tmě řeřavě žhnulo.

Vítr venku se vzmáhal a zmítal, až posléze hučel v komínech fary.

Zcela k ránu, avšak ještě za tmy se spustil lijavec. Z páru černých koní s pohřebními chocholy, kteří stáli před hřbitovem, se silně kouřilo.

Pitvorný Mastarna seděl na kozlíku v cylindru pod parapletem.

Hrobník, ještě s jedním mužem, nakládali rakev do ozdobného pohřebního vozu a rychle pak utíkali se schovat do hrobařské chatrče. Mastarna práskl do koní a ti mlaskavě vyrazili. Měl naspěch, aby byl za rozbřesku na své cestě již daleko od Ryboví, kde ho nikdo osobně nezná a neví, že ve městě a v okolí v dohledné době nikdo neumřel.

Po celou dobu Mastarnova deštivého klusu se farář zmítal a svíjel na těle hospodyně, která ho téměř každé noci měnila kouzelným slovem ve vepře, jako Kirké, aniž by mu hluchý Bůh kdy seslal spásné móly černého kořene a bílého květu. Kdykoliv ochaboval, zašeptala mu do ucha jakousi frázi, která na něho měla jakoby kouzelný účinek, neboť se vždy opět vzepjal k dalšímu smilstvu. Při tom nařkal a vzlykal, těžko říci, zda více vlnou slastí či zoufalstvím.

Po celou dobu, co se v bezměsíčné noci odehrávaly tyto tajné děje, stál ve své ložnici v lesovně vara guru v posici ukřižovaného.

Jeho tvář byla vlhká potem a slzami, ač nikoli krvavými a Anna Beníčková ji opatrně utírala šátkem.

Z obou parazitů, Franta spal zdravě a hluboce, ale Vašek několikrát vstal, a, trna jakousi hrůznou

ošklivostí, pozoroval chování šilencovo, mystické a jakoby rouhavě výsměšné.

Vara guru se totiž čas od času vymršťoval do vzduchu a dělal jakési piruety s roztaženými rukama.

Teprve při úsvitu, který nastal mokrý a mlhavý, se vara guru náhle uložil na své lůžko a ležel zde s hlavou nad polštářem, jakoby měl ještě jednu neviditelnou podušku.

Anna Beníčková se schoulila na podlaze u jeho nohou.

